

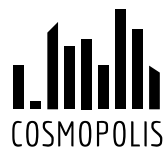

JULIE CAPLINOVÁ

Léto na venkově

Jasná obloha, hřejivé slunce a odvaha být sama sebou

COSMOPOLIS

JULIE CAPLINOVÁ

*Léto
na venkově*

PŘELOŽILA MICHAELA KLEISOVÁ

Copyright © Julie Caplin 2025

The moral right of the author has been asserted.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Michaela Klevisová, 2025

Cover illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2025

ISBN 978-80-271-5723-5

*Pro Jenny,
mou švagrovou
a jednoho z nejúspěšnějších lidí,
které znám*

Kapitola 1

Bets zazvonil telefon, právě když se chystala vejít do vesnického obchůdku. Při pohledu na jméno na displeji se na místě zastavila.

„Haló?“ ohlásila se tázavým tónem.

„Ahoj Bets. Tady Alison z psího útulku v Chiltern. Vzpomínáš si na Tiggy?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Bets a rozbušilo se jí srdce.

„Mám dobrou zprávu – tedy pro tebe, pro Tiggy už tak dobrá není.“

Tiggy, černo-hnědá fenka francouzského buldočka, si Bets získala hned na první pohled. Se špičatýma trojúhelníkovitýma ušima vypadala jako malý mimozemšťan z Disneyho filmu *Lilo a Stitch*. Její dobromyslné velké hnědé oči byly prostě neodolatelné.

„Ta druhá rodina si to rozmyslela. Jestli Tiggy pořád chceš, je tvoje.“

„Děláš si legraci!“ Bets zaplavilo elektrizující nadšení. „Ach bože! To je úžasné.“ Smála se od ucha k uchu. Věci se dějí tak, jak mají. „Děkuju za úžasnou zprávu. Kdy si ji můžu vzít?“

„Musíš přijet a vyplnit formuláře, ale protože jsi veterinární sestra a naše dlouholetá dobrovolnice, asi by se celý ten proces dal trochu urychlit. Ještě to ověřím, ale myslím, že ti ji budeme moci předat za čtyři nebo pět dní.“

„Budu stát v pozoru na prahu. Nic mě nezastaví. Bože můj! Nemůžu se dočkat.“

Radostí poskočila na místě a vpadla do obchůdku s takovou razancí, až málem povalila pyramidu z krabic kukuřičných lupínků pečlivě vybudovanou hned vedle dveří.

„A já, někdo má dnes ráno dobrou náladu. Co za tím asi vězí?“ prohodila zpoza pultu Doris a úsměv jí prohloubil jemné vrásky podél úst.

„Ahoj Doris. Mám novinku!“ oznámila Bets a najednou se cítila nabitá energií. Uplynulé týdny patřily k nejhorším v jejím životě, ale teď bude mít psa, svého vlastního psa! Povzbudilo ji to. Uvědomila si, že se doopravdy usmívá. Konečně nemusí veselost jen hrát. V poslední době se z ní stala mistryně v předstírání optimismu.

„Jsem jedno velké ucho. Hádám, že to má něco společného s návratem jednoho důležitého člověka.“ Doris se škádlivě pousmála.

„Cože?“ Bets měla plnou hlavu psích pelíšků, vodítek a hraček. Myslela jen na svého vlastního psa. Odkakživa si ho přála. Celé roky nadšeně hlídala cizí psy a teď konečně bude mít svého.

„S Jackem,“ objasnila Doris a teatrálně na ni zamrkala. Na její uslzené a zarudlé oči s víčky zvýrazněnými zářivě modrými stíny ale nebyl moc hezký pohled.

„Co je s Jackem?“ Bets na ni zůstala užasle zírat.

„Viděla jsem ho včera večer vykládat z taxíku spoustu kufrů. Takže už tady zůstane?“

Bets zalapala po dechu. Snažila se Dorisina slova vstřebat, ale myšlenky se jí pořád zadrhávaly u jména Jack. Jako kdyby stála na pódiu, chystala se řečnit před lidmi a bojovala s trémou. Hlasivky ji neposlouchaly. Nedokázala ze sebe dostat ani slovo.

Ze všeho nejraději by utekla. Vytáhla z chladicího pultu lahev mléka.

„Musím běžet. Mám zpoždění.“

Se zběsile tlukoucím srdcem vyšla na ulici a v jedné ruce pevně svírala mléko.

Jack se vrátil. Slova, která jí pořád dokola rezonovala v hlavě, se proměnila ve zlověstnou písničku připomínající strašidelné popěvky Jacka Nicholsona v *Osvícení*. Kráčela po chodníku v jejím rytmu. *Jack je zpět, Jack je zpět, Jack je zpět.*

Úzkostí ji rozbolelo břicho.

Kapitola 2

„Tady máš kafe,“ řekla Bets a podala svému šéfu Devonovi šálek. Uvědomila si, že se jí trochu třese ruka. Po hektickém dopoledni – a díky bohu za něj, protože Bets vítala jakékoli rozptýlení – si na začátku dvouhodinové polední pauzy dopřávali rychlou kávu. Bets si lokla. Byla příliš horká. Obezřetně si šéfa měřila a uvažovala, za jak dlouho se jí asi zmíní o tom, že se jeho bratr vrátil domů.

Napřímila záda a snažila se působit lhostejně. Jack nemá jediný důvod dávat jí vědět, kde zrovna je. Už ne. Ačkoli by od něj bylo hezké, kdyby ji předem varoval. Za zády pro štěstí zkrřížila prsty jedné ruky. Prosím, ať je tu Jack jenom na krátkou návštěvu. Vždyť co jiného by doma dělal? Když se s ní rozcházeli – ano, *když se s ní rozcházeli* –, řekl jí, že v dohledné době hodlá žít v Bristolu. Což bylo upřímně řečeno to jediné, co ji doteď drželo nad vodou. Nevídala ho, nesetkávala se s ním, a tak mohla předstírat, že se vlastně nic nezměnilo. Dokonce ještě ani nikomu neřekla, co se stalo.

„Tohle jsem potřeboval,“ prohodil Devon a sevřel šálek kávy v dlaních. „Dnes jsme tu měli šílené dopoledne, co? Nevěděl jsem, kde mi hlava stojí.“

„Přesně,“ přitakala Bets a hlasitě vzdychla. Potěšilo ji, že ačkoli se cítí vyprahlá jako saharská poušť, její hlas zní úplně normálně.

„Nikdy nepřestanu žasnout nad tím, kolik tekutin dokáže z obou svých konců vyprodukovat tak malé zvíře jako morče.“

Situace si žádala široký soucitný úsměv, a tak ho Bets vykoulila. Zasloužila by si za ten herecký výkon Oscara. Ne že by si na frmol v práci stěžovala. Udržoval ji při smyslech a dnes to platilo dvojnásob. Nespletla se Doris? Přestože Bets dopoledne opravdu neměla moc času na přemýšlení, kdykoli se s typickým skřípnutím otevřely dveře, zrychlil se jí tep. Ale nezdálo se, že by si někdo její nervozity všiml.

„Chudáček malý,“ odpověděl Devon. „Kdoví co sežral, ale každopádně mu to nesedlo. Řekl jsem majitelce, aby se pro něj zastavila až ráno. Vážně ti nebude vadit, když na něj budeš muset přes noc dohlížet?“ Ustaraně svraští čelo, protože tohle Bets v popisu práce neměla.

„Jasně že ne,“ prohlásila loajálně Bets. Jak by mohla odmítnout? Nechtěla být jako její matka, která nevybíravě poslala do háje každého, kdo od ní cokoli žádal, včetně svých šéfů. A především by nikdy nedokázala odepřít pomoc zvířeti. „Chudáček malý,“ zopakovala při vzpomínce na to, jak se utrápené černo-bílé morče třásl na vyšetřovacím stole.

„Musíme ho v pravidelných intervalech zavodňovat. Nevím, co bychom si bez tebe počali. Ještě jednou díky.“

„Devone.“ Do kuchyňky nahlédla recepční Margaret. „Winterbourneovi mají problém ve stájích. Chovná kobyla se jim zamotala do ostnatého drátu. Vypadá to zle. Zvládneš tam zajet?“

Devon se podíval na hodinky. „Perfektní načasování. Cestou zpátky si koupím sendvič. Bets, nevadilo by ti vzít Tess a Dextera ven?“ Protáhl obličej. „Omlouvám se, že po tobě chci ještě tohle, když už musíš přes noc hlídat to morče.“

„V pohodě, Devone,“ ujistila ho Bets. „Ráda vezmu psy ven. To

přece není žádná otravná povinnost. A co se morčete Henryho týče, můžeš se spolehnout, že mu budu celou noc každé dvě hodiny dávat napít. Vynahradíš mi to jindy.“

Devon ji poplácal po rameni. „Určitě. Opravdu si tě moc vážím. Jsi nejlepší veterinární sestra, jakou jsme tu kdy měli. Ještě jednou díky.“

„Žádný problém,“ odpověděla nenuceně a mávnutím ruky odmítla pochvalu. Ta ji pokaždé vyvedla z míry. Bets se po celý život snažila být ochotná, veselá a nepostradatelná. Příliš dlouho žila ve stínu matčiny špatné pověsti. Clare Fowlerová byla neomalená, hádavá a strašlivě vztahovačná. Bets se ze všech sil snažila chovat přesně opačně.

O čtvrt hodiny později připnula oběma psům vodítko a vyšla s nimi z budovy. Sice byl už konec května, ale celý předchozí týden pršelo, a tak si Bets málem obula holínky, ale nakonec se rozhodla pro staré tenisky.

Přešla silnici a vystoupala po starých schodech k úzké pěšince směřující k lesu. Druhá cesta vedla k potoku a rybníku, jenže Bets si byla jistá, že kdyby se po ní vydala, Tess by si chtěla zaplavat. Ta praštěná fena musela být v minulém životě mořská panna. Jakmile jednou skočila do vody, nejmíň dvacet minut z ní odmítala vylézt.

Sotva Bets nechala schodiště za sebou, oba psy pustila. Vystřelili dopředu, nadšeně čenichali v trávě podél pěšiny a navzájem se poštuchovali. Při pohledu na ně se usmála. Stala se z nich nerozlučná dvojka stejně jako z jejich páníčků, Devona a Elly. Bets věděla, že se Devon k Elle už prakticky přestěhoval. Nezáviděla jim, jenom jí bylo trochu líto, že její milostný příběh už takhle šťastně nedopadne. Rozhodně ne ten, v němž hraje hlavní roli Jack, který se po pěti letech studií na univerzitě měl vrátit domů a žít s ní šťastně až navěky.

Nechtěla na to myslet už ani o vteřinu déle, ne v takhle krásný zářivý den. Zhluboka se nadechla a užívala si vůni rozkvetlého hlohu. Sytě zelené koruny stromů zvěstovaly brzký příchod léta. Bets vzdychla a zaposlouchala se do čvachtání bláta pod podrážkami a šepotu větru v korunách štíhlých mladých bříz, jejichž listí se třepotalo v chladivém vánku. Došla k ohradě s jehňátky, teď už trochu staršími, ale pořád stejně ztřeštěnými a bezstarostnými jako dřív. Jehňata skákala a dorážela na starší ovce a šťastně u toho bečela.

Když došla na křižovatku cest, chtěla se vydat obvyklým směrem, ale pak si všimla, že vpředu někdo vyšel z lesa. Okamžitě se zastavila. Ne! To nemůže být pravda. Jenže to samozřejmě pravda byla. Do háje, zákon schválnosti zafungoval dokonale. Loudavým krokem se k ní blížil Jack. Ten mizera si ještě ke všemu hvízdal, jako by ho nic na světě netrápilo.

Nehýbala se z místa a srdce jí tlouklo dvojnásobnou rychlostí. Nedokázala se rozhodnout, jestli má utéct, nebo bojovat.

Sakra! Nechtěla se s ním setkat. Rychle popadla Tess za obojek a doufala, že se Dexter, který běžel o kus vpředu, otočí a vrátí se za ní. O několik kroků ucouvla, ostře zahrnula doleva a schovala se za křoví. Zavřela oči a dnes už podruhé zkrřížila prsty pro štěstí. Pojď sem, Dextere, prosila v duchu ze všech sil. Jenže pes se neobjevil. Tess tahala za vodítko a chtěla se za kamarádem rozběhnout. „Zůstaň, Tess,“ sykla na ni naléhavě Bets. Kde ten Dexter vězí?

„Ahoj Dextere,“ dolehl k ní Jackův hlas. „Kde je Devon? Hej, Deve?“

Když Jack zničehonic zvýšil hlas, Bets se zachvěla. Jak se z téhle bryndy dostane? Ucouvla o několik dalších kroků a uvažovala, jestli by mohla předstírat, že Dexter běžel daleko před ní a ona teprve teď přichází.

Tess znovu zatáhla za vodítko a Bets, která v tu chvíli nestála pevně na obou nohách, ztratila rovnováhu. Udělala další krok dozadu, jenže šlápla do vzduchu. Musela vypadat jako klaun, když s rozpřaženýma rukama pozpátku spadla do příkopu a tvrdě si kecla na zadek do mělké vody na dně. Kousla se přitom do rtu. Ústa měla rázem plná krve.

Kdyby aspoň dokázala zůstat nenápadná, nebylo by to tak hrozné, jenže Tess se nakláněla nad příkopem a hlasitě na ni štekala.

Tohle je tedy trapas. Bets se vyškrábala na nohy. Zadek měla studený, mokrý a zabahněný, kalhoty se jí lepily k nohám a ruce měla umazané jakousi kluzkou špínou ze dna příkopu.

Nad ní se objevila postava.

Stál tam on, zatraceně hezký mužský se zcuchanými písčivě plavými vlasy a s pobaveným výrazem ve tváři. Zpropadený Jack Ashcroft. Devonův bratr a syn jejího domácího a zároveň majitele veterinární kliniky, kde pracovala. Jack srostl s jejím životem mnoha způsoby, a teď ji čeká bolestivá extrakce. Vždyť se z něj před dvěma měsíci stal její expřítel.

Bets stiskla rty a odvrátila se.

„Mám ti podat ruku?“ zeptal se a napřáhl k ní paži.

„Ne, díky,“ odpověděla dětinsky a se zařatými zuby se začala škrábat z příkopu. Málem to zvládla, ale na poslední chvíli jí podklouzla noha a Bets cítila, jak začíná sjíždět dolů. Snažila se něčeho zachytit, ale ruce jí sklouzly po blátě. Nohy ztratily oporu rychleji než ruce a vzápětí se čelem zabořila do bahna.

Proč? Proč? Proč? Jako kdyby její život i bez toho nestál za starou bačkoru.

Jack se pochopitelně rozesmál. Když se s elegancí březí slonice konečně dostala z příkopu, pořád se chechtal.

Naštvaně na něj pohlédla, ale nic neřekla.

Po chvíli se uklidnil. „Jsi...“ znovu vyprskl smíchy, „... celá od bahna.“

„Díky za odborný názor. Co tu děláš? Doufám, že jsi přijel jenom na skok.“

Přes tvář mu přeběhl nejasný výraz. Kdyby Bets neznala Jacka tak dobře, ničeho by si nejspíš ani nevšimla. Ale přesto si nedokázala s jistotou vyložit, co tenhle kratičký záblesk asi znamenal.

„Můžu snad přijet za rodinou,“ osopil se na ni příkře.

Zírala na něj. Šokovaly ji jeho pohublé tváře a tmavé kruhy pod očima, ale pak si rychle připomněla, že jí do toho nic není.

„Jasně že můžeš,“ odpověděla úsečně. „Hele, měla bych se jít domů převléknout.“ Nohy v promočených ponožkách a botách měla najednou těžkopádné. Chtěla procvachtat kolem Jacka a odejít, ale natáhl se po ní a chytil ji za předloktí.

„Bets. Nebuď taková. Byl bych rád, kdyby se z nás stali přátelé. Měli bychom si promluvit.“ Smutně se na ni usmál a v očích měl tak naléhavý výraz, až jí poskočilo srdce. „Vlastně ti něco musím říct.“

Bets se udělalo mdlo. Ach bože, on někoho má. V životě se mu objevila nová žena. Zvedla bradu a snažila se držet emoce na uzdě. Jakmile se přestane ovládat, obličej se jí zkříví pláčem. A to se před Jackem nesmí stát. Prolila už kvůli němu příliš mnoho slz. Snad jí hrdost nedovolí rozbrečet se přímo před ním.

„Bets,“ zaprosil. „Proč bychom se nemohli dál přátelit? Nechovej se ke mně takhle.“

„Jak se nemám chovat? Jako tvá bývalá přítelkyně? Jako žena, kterou jsi po devíti letech vztahu poslal do háje?“ Proboha, tohle vyznělo dost ukňouraně. Nechtěla vypadnout z role Bets, kterou nic nerozhází, těžkosti zvládá s úsměvem a všichni ji mají rádi,

protože by pro ně udělala cokoli. Chtěla být holkou, kterou miluje celý svět. Kamarádkou do nepohody.

Jenže už tím sama sobě začínala lézt na nervy.

Jack si celou cestu domů nadával. Bets ho nesnáší. A to vůbec netuší, jak strašně si podělal život. Návrat domů byl nejspíš taky chyba. Jenže po všech těch průšvících se mu nikam jinam než sem nechtělo.

Na procházku se vydal, aby si napravil záda, rozbolavělá po noci strávené na zadním sedadle tátova land roveru. Takhle to dopadá, když se vrátíte domů bez ohlášení. Najdete dům zamčený a nikdo vám nenechá klíč pod rohožkou.

Vzdychl a vstoupil na štěrkovou příjezdovou cestu. Všiml si, že před domem parkuje matčino třpytivé mini, povzdychl si ještě zoufaleji a připravil se na hlasitě puštěnou muziku s dunivými bicími. Vlastně se domů vůbec vrátit nechtěl, jenže... musel. Potřeboval se ujistit, že ze světa nezmizela upřímnost a slušnost. Kéž by byli všichni lidé tak poctiví a čestní jako jeho rodina a sousedé.

Vyšel po schodech, otevřel dveře a téměř okamžitě stál tváří v tvář matce.

„Vítej doma, Jacku!“ V jejím hlase zaznívalo pro ni typické dobromyslné popíchnutí.

„Ahoj mami. Měl jsem ti dát vědět, že přijedu. Promiň. Byl jsem...“

„Ano, měl jsi mi dát vědět. Kdyby ses ozval předem, nechali bychom ti tu klíč. Jeli jsme do Londýna do divadla a přespalí u Rona a Sally. Táta říkal, že jsi strávil noc v autě.“ Káravě zamlaskala. „Aspoň jsi nevzbudil Bets. Tedy doufám, že jsi ji nerušil.“ Vrhla na něj tázavý pohled a pak se přes jeho rameno

podívala na zrekonstruovanou bývalou stodolu, ve které s Bets bydlel, kdykoli byl doma.

Při zmínce o Bets si vybavil její opovržlivý výraz.

„Jak dlouho tu zůstaneš?“

Kéž by znal odpověď.

„Víš, mami, ta... práce v Bristolu... mi nevyšla. Napadlo mě, že bych se zeptal táty, jestli můžu pracovat v ordinaci. Jenom dočasně.“

Překvapeně povytáhla obočí. „Je všechno v pořádku?“

„Jasně že jo. Ta práce prostě nesplnila moje očekávání. A dům v Bristolu je vytopený. V koupelně praskl kohoutek. V kuchyni se propadl strop. Je tam dost nepořádek.“ Bezmocně pokrčil rameny. „Nějaký čas potrvá, než se to vyřeší.“ A nejen tohle, dodal v duchu. Do Bristolu už se vrátí jenom proto, že si odtamtud ještě neodvezl všechny svoje věci.

„To je smůla. Pokryje tu škodu pojistka? Doufám, že se nikdo nezranil.“

„Ne,“ odpověděl Jack. Zraněné měl akorát city, ale ty se nepočítají. Udělal několik hrozných chyb a teď čelil důsledkům. Přišel o přátele ze studií a začínal pochybovat o vlastním úsudku.

„Každá pomoc se hodí. Vlastně bych tě rovnou mohla požádat, abys...“ Přerušilo ji pípání kuchyňské minutky. Jack si byl jistý, že ať pro něj matka má připravený jakýkoli úkol, nezapomene na něj. Jeho matka byla šéfkou místního Ženského institutu, neustále měla plné ruce práce a spoléhala na to, že jí manžel a synové kdykoli s čímkoli ochotně pomůžou.

Matka odspěchala. V pantoflích na nízkém podpatku, hezké sukni a barevně ladící halence jí to moc slušelo. Jack se na ni láskyplně usmál. Byl přesvědčený, že kdyby někdy vstoupila do armády, dotáhla by to na hodnost polního maršála.

„Řekla jsem tátovi, ať ti tašku s věcmi odnese k Bets. Předpokládám, že budeš zase bydlet u ní.“

Než stačil odpovědět, zašla do kuchyně.

Sakra! Zaklonil hlavu a pohlédl na vysoko zavěšený obraz. Byla to staromódní malba tří sedících anglických setrů, staršího psa a dvou štěňat. Připomínali mu jeho vlastní rodinu, Ashcroftovy: otce a jeho dva syny, kterým je předurčeno jednoho dne převzít veterinární kliniku. Po studiích se sem měl vrátit a pracovat se svou rodinou. Vybavil si, jak mu ta představa dřív připadala absurdní a omezující. Teď nechápal, proč se proti ní tolik vzpíral.

Když doma oznámil, že se chce vydat jinou cestou, táta se k němu zachoval úžasně. A teď se Jack schlíple vrací zpátky.

Spěchal za matkou. „Mami, musím ti něco říct.“

Zrovna vytahovala koláč z trouby.

„S Bets jsme se rozešli.“

Keramická forma s koláčem jí vyklouzla z ruky a roztříštila se o dlaždice. Matka se napřímila a upřela na něj otřesený pohled.

„Aha.“ Zamračila se. „Jenže já jsem si z tvého pokoje udělala šicí místnost a mám v něm spoustu ubrusů, které musím obroubit. Postel jsem vyhodila.“ Zamyšleně se nadechla. „Budu se muset zeptat táty, jestli pořád ještě máme na půdě to lehátko.“

Bets se protáhla mezi dvěma psy, kteří jí těly vráželi do nohou, vešla do své předsíně, odepnula vodítka a sundala si boty, ponožky a kalhoty. Měla čas akorát na to, aby se rychle osprchovala a převlékla. Pak bude muset zpátky do práce, protože už brzy začíná odpolední ordinační doba.

„Co to...“ O něco zakopla. Na poslední chvíli se vyhnula Tess, která se jí nepřestávala motat okolo nohou, ale nedokázala

udržet rovnováhu, spadla na kolena a do toho pravého se tvrdě uhodila o kamennou dlažbu. To je zase den!

Posadila se a třela si dlaní koleno. „Cože?“ vyhrkla při pohledu na známou cestovní tašku trůnící uprostřed předsíně. „Tak to tedy ne! V žádném případě. Zanic na světě.“

Zírala na tašku dobrou minutu a v hlavě jí vířilo nesčetně myšlenek. Pevně stiskla rty, vytáhla z kapsy telefon a rázně klepla prstem na displej.

„Co to má do hajzlu znamenat, Jacku?“ zavrčela s divoce tlukoucím srdcem. Tohle se jí nepodobalo. Nikdy nemluvila sprostě. „Ty si myslíš, že se můžeš jen tak nastěhovat zpátky?“

„Bets. Promiň. To byl mámin nápad. Poslala tátu, aby mi k tobě tu tašku odnesl. Přijdu si pro ni.“

„Nechám ti ji přede dveřmi.“

„Bets. Musíme si...“

Ne. Dalším rázným klepnutím ukončila hovor. Nechtěla s Jackem mluvit. O několik vteřin později jí telefon začal zvonit, ale hodila ho na odkládací stolek, otřela psy, nechala je v předsíni za dětským plůtkem zabraňujícím jim vyběhnout po schodech, vyšla nahoru do koupelny a zamířila rovnou do sprchy.

Proud příjemně teplé vody jí vymyl z vlasů bahno a zamaskoval slzy, které se jí na tváři smísily s mýdlovou pěnou. Co bude proboha dělat? Jack má plné právo tu bydlet. To spíš ona by se měla začít poohlížet po novém útočišti, když už nejsou pár. Krásně zrekonstruovaná bývalá stodola, kterou Bets už dva roky vnímala jako svůj domov, patřila Jackově rodině. Bydlení dostala jako bonus k práci na veterinární klinice, ale kdykoli byl Jack doma, žil tu s ní.

Ze sprchového koutu vyšla klidnější, protože už měla plán. Popadla telefon a začala hledat nabídky pronájmu v okolí. Na displeji blikla zpráva od Jacka. Bets věděla, že by ho měla zablokovat,

jenže se k tomu nějak nedokázala přinutit. Kamarádili se už ve škole, a když Bets v patnácti nastoupila na brigádu na veterinární klinice, posunul se jejich vztah dál. Od té doby byli spolu. Strávila s Jackem devět let. Jak by se od toho všeho mohla odstříhnout? Jejich životy byly propojené v tolika směrech! Měli společné přátele. Práci. Domov.

Musíme si promluvit. Sejdeme se dnes v šest večer
v Ashridge u Bridgewaterova památníku.

Nepřipojil polibek, všimla si a pořád jí to bylo trochu líto. Jack jako vždy očekával, že ho poslechne. V jejich vztahu měl vždycky hlavní slovo. Byl starší, chytřejší, měl víc zkušeností. Bets vyrostla v sociálním bydlení, jak se teď říkalo obecním řadovým domkům. Otce nepoznala a její matka pracovala jako kuchařka a uklízečka ve škole. Všichni vědí, že takoví lidé nejsou bohatí.

S chudobou jako takovou by se Bets ještě smířila. Mnohem víc jí vadilo, že její máma je nejenom chudá, ale navíc problémová. Před jejich domkem stála rezavějící stará pračka a na trávníku se válela hora odpadků. Když se máma hádala se svým přítelem, sousedi na ně posílali policii. Na jejich rodinu si neustále někdo stěžoval. Bets a její sestru lidé litovali kvůli tomu, že si jejich máma takzvaně neumí uspořádat život.

Bets považovala za malý zázrak, že si ji Jack navzdory jejímu nechvalně proslulému zázemí vybral za přítelkyni a provedl ji dospíváním a začátkem dospělosti. Bez něj si ve světě připadala ztracená. Považovala ho za svého nejlepšího přítele. Po tváři jí zrádně sklouzla další slza. Bets polkla a našpulila rty v odhodlání neplakat.

Přišla k ní Tess a tělem se jí ztěžka opřela o nohu. Bets si k ní klekla, přitiskla jí obličej ke krku a oběma rukama ji objala. Chvilí tak zůstala a vdechovala známou Tessinu psí vůni.

Dexter k ní také zamířil a položil jí hlavu na rameno. Přes slzy se rozesmála.

„Díky, kamarádi.“ Podrbala Dextera na hlavě a zhluboka se nadechla. „Bude zase líp, vidíte?“

Vstala a bosá došla do kuchyně pro svou tajnou zásobu psích pamlsků.

„Tady máte.“ Natáhla ruku se slaninovými dobrůtkami, které vždycky tak lahodně voněly, že by je nejraději ochutnala, ale ještě nikdy to neriskla.

Napřímila ramena a pomyslela si, že si musí nějak poradit, tak jako vždy. O rozchodu s Jackem zatím nikomu neřekla, ačkoli Ella nejspíš tušila, že se mezi nimi něco stalo. Před nějakou dobou se Elle málem přiznala, jenže ta zrovna řešila své vlastní problémy ve vztahu s Devonem a Bets jí nechtěla přidělovat starosti.

Znovu jí zabzučel telefon.

Prosím, přijď tam. Myslím, že jsem udělal strašnou chybu.

Poskočilo jí srdce. Chce se k ní vrátit? Milovala ho tak bláznivě, že by ho okamžitě vzala zpátky. Věci se vrátí do starých kolejí, zadoufala. Nic se nebude muset změnit. Zalila ji úleva. Najednou si zase dokázala představit svou budoucnost. Poprvé po dlouhé době se mohla lehce nadechnout. Všechno bude v pořádku.